

HENRIK GUNDE GUNDE ON GARNER

Her er en gåde til læseren: Hvordan kan man præsentere virkelig smal musik, hvis den samtidig er baseret på standarder fra den nyere amerikanske plus den nordiske sangbog - og samtidig sikre sig et rigtigt stort publikum, ikke mindst blandt lidt ældre lyttere? Svaret findes her, hvor pianisten Henrik Gundes trio / kvartet spiller førnævnte repertoire, således som man forestiller sig pianisten Errol Garner ville have grebet det an. Og ingen tvivl om, at Garners koncept rent stilistisk er smalt. Men det er alligevel umiddelbart let genkendeligt.

Rytmask var Garner ekstrem tilbagelænet. Bortset fra, at Fats Waller foregreb dét i et enkelt solo-klaverstykke i 1930'erne (før Garner var dukket op på scenen) har ingen anden pianist senere forsøgt sig med just denne rytmiske tilgang, så at sige "hængende" efter taktslaget. Jo, pianister fra George Shearing og Red Garland til Martial Solal (og selvfølgelig Oscar Peterson) har da været ind over, men kun som et divertissement og uden samtidig i primært mellem- og hurtige tempi at kultivere Garners nærmest *two beat*-agtig betoning af taktslagene.

Dertil kommer Garners øvrige karakteristika: Højrehåndens enkle, nærmest Count Basie-agtige prikkende melodi-improvisationer, og hans akkord-baserede ditto, der nærmest kæler for lytteren. Det er meget sexy musik.

Alt dette kan Gunde fremmane i selskab med bassisten Nicolas Kock og trommeslageren

Steen Holm, plus, på fem af de 13 skæringer, conga-spilleren Rune Olesen - ihukommende Garners tilføjelse af denne rytmiske forstærkning på dennes senere indspilninger. Men pianisten er suverænt trioens definerende kraft, og uden egentligt solospil er de øvrige rolle begrænset til næsten automatisk akkompagnement: Sådan var det også hos Garner. Og også derfor er skæringerne relativt korte: de går fra tre til fem minutter. Ene- undtagelse fra konceptet er Garners næsten kryptiske solo-introduktioner, der ikke blot kunne forvirre publikum, men også hans medspillere. Her er Gunde ikke leveringsdygtig.

Da meget således er ret forudsigeligt, er det en rigtig god idé, at Gunde demonstrerer, hvorledes Garner ville have spillet et helt andet repertoire - og hans harmoniseringer er ofte rent ud mesterlige. Hør bare Åge Sten-tofts *Månestrålen*!

Det er m.a.o. en særdeles underholdende og dermed engagerende cd - og så er denne trio / kvartet endda kun en slags niche-produktion for den særdeles alsidige Gunde, som også gør sig bemærket i andre og stilistisk anderledes sammenhænge, bl.a. som en fremragende akkompagnatør.

Jørgen Siegmund

STUNT STUCD 07072. 53.09. HG (p),
Nicolas Kock (b), Steen Holm (d), Rune
Olesen (cng). Sverige og DK 2007.